

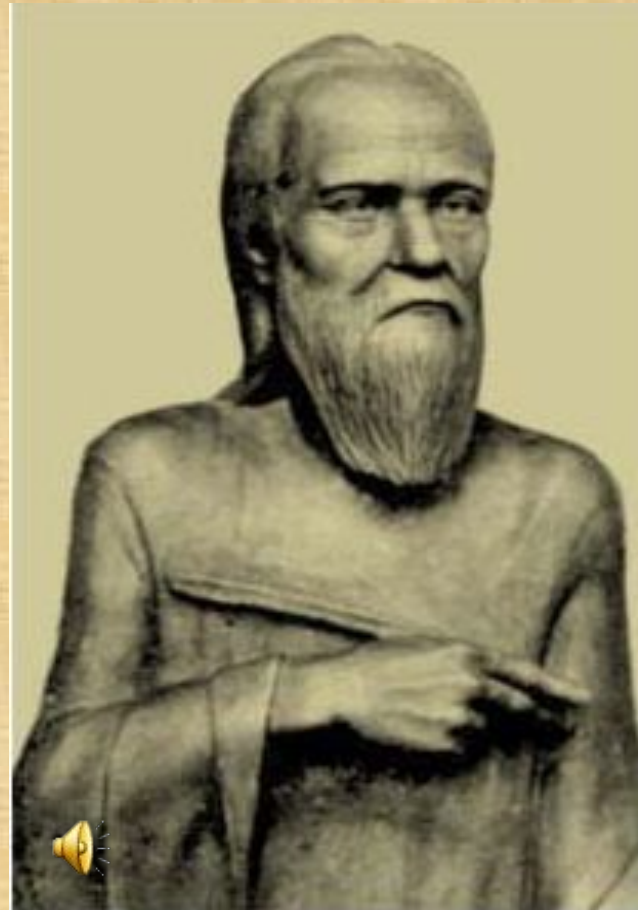

«Велика буває користь від учення книжного, книги наказують і вчать нас шляху до розкаяння, бо від книжних слів набираємося мудрості й стриманості... Той, хто читає книги, бесідує з Богом або святими мужами».

Нестор Літописець

Нестор-літописець (бл. 1056 -
бл.1113) - святий, письменник,
літописець.

Народився 1056 року в Києві.
Свій постриг Нестор прийняв за
ігумена Стефана (1074-1075) і
згодом був висвячений на
ієродиякона.
Головним його послушенством у
монастирі
стала книжна справа.

Преподобний Нестор належить до найосвіченіших людей Київської Русі кінця XI — початку XII століття.

Окрім богословських знань, мав виняткові здібності до історії та літератури, досконало володів грецькою мовою. З його праць збереглися життєписи святих князів страсотерпців Бориса і Гліба, преподобного Феодосія, перших преподобних Печерських.

Найвизначніший твір Нестора Літописця — «Повість временних літ», складений на основі раніше написаних літописів, архівних, народних переказів та оповідань, з поєднанням сучасних авторові подій.

«Повість временних літ» — одна з найвидатніших пам'яток світової культури.

Події, описані в ній, розгорнулися на тлі вселюдських історичних подій, охоплюючи усі пласти суспільного буття — від гридниць князів до халуп трударів. Пульс тих давніх часів відбивається в дійових особах — відомих і безіменних — і передається через орачів, сіячів, рибалок, будівничих, воїнів, іконописців, тих, хто панували, і тих, що повставали проти гніту. Книга — це невичерпне джерело знань, відомостей про десятки і сотні подій, явищ, людей. У ній немає нічого другорядного. Тут усе надважливе. Вчитаймося в кожне слово, і воно наситить наш розум, душу, уяву одвічною загальнолюдською мудрістю, випробуванням часом, золотом чистої правди.

«Повість минулих літ Нестора, чорноризця Феодосієвого монастиря Печерського, звідки пішла Руська земля, і хто в ній почав спершу княжити, і як Руська земля постала... Коли ж поляни жили осібно і володіли родами своїми, — бо й до сих братів існували поляни і жили кожен із родом своїм на своїх місцях, володіли кожен родом своїм, — то було [між них] три брати: одному ім'я Кий, а другому — Щек, а третьому — Хорив, і сестра їх — Либідь. І сидів Кий на горі, де нині узвіз Боричів, а Щек сидів на горі, яка нині зветься Щекавицею, а Хорив — на третій горі, од чого й прозвалася вона Хоривицею. Зробили вони городок [і] на честь брата їх найстаршого назвали його Києвом»

«Повість минулих літ»
Нестор Літоптсець

